

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.606 van 2 juni 2014
in de zaak A. 212.540 /IX-8381**

In zake: Philippe AWOUTERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Gitte Laenen en Cies Gysen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpse steenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK
WELZIJN VAN KORTRIJK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Van Heuven en Gertie De Fraeye
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 mei 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van:

“Het besluit [van] 24 april 2014 van de raad voor maatschappelijk welzijn [van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kortrijk] waarbij de heer Philippe Awouters, OCMW-secretaris, ongunstig geëvalueerd wordt na een bijzonder evaluatietraject [...];

Het besluit [van] 12 juli 2012 van de raad voor maatschappelijk welzijn waarbij de heer Philippe Awouters, OCMW-secretaris, ongunstig geëvalueerd wordt [...].”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 mei 2014.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gitte Laenen, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Dirk Van Heuven, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is sinds 1 februari 2010 vast benoemd als secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kortrijk.

3.2. Op 12 juli 2012 kent het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn verzoeker een ongunstige evaluatie toe. Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.3. Op 18 september 2012 wordt een bijzonder evaluatieproject opgestart en vindt een planningsgesprek plaats.

- 3.4. Op 3 oktober 2012 wordt tussen verzoeker en het vast bureau een planningsovereenkomst gesloten.
- 3.5. Bij besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van Kortrijk wordt een nieuwe afsprakennota tussen verzoeker en de raad voor maatschappelijk welzijn opgesteld.
- 3.6. Op 22 april 2013 vindt een eerste functioneringsgesprek plaats tussen het vast bureau en verzoeker.
- 3.7. Een tweede functioneringsgesprek vindt plaats op 5 december 2013.
- 3.8. Op 19 december 2013 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn van Kortrijk om het bijzonder evaluatietraject van verzoeker met drie maanden te verlengen omdat de tijd tussen het tweede functioneringsgesprek en de evaluatie te kort is om nog een functioneringsgesprek te houden.
- 3.9. Een derde functioneringsgesprek vindt plaats op 11 maart 2014. Dit functioneringsgesprek wordt voortgezet op 17 maart 2014.
- 3.10. Op 8 april 2014 stelt een extern deskundige een voorbereidend rapport op met het oog op de evaluatie van verzoeker.
- 3.11. Op 8 april 2014 geeft het vast bureau een advies over het functioneren van verzoeker tijdens het bijzonder evaluatieproject.
- 3.12. Op 23 april 2014 bezorgt verzoeker een schriftelijke reactie met betrekking tot voornoemd rapport van de externe deskundige aan het vast bureau.
- 3.13. Op 24 april 2014 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn een ongunstige evaluatie toe te kennen. Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.14. Op 28 april 2014 vindt een evaluatiegesprek plaats tussen het vast bureau en verzoeker en wordt het evaluatieverslag aan verzoeker bezorgd.

IV. Nadere precisering van het voorwerp van de vordering

4. Zoals het voorwerp van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in de aanhef van het verzoekschrift is omschreven, vordert verzoeker de schorsing van de twee evaluatiebeslissingen.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker echter om de “tenuitvoerlegging van het eerste bestreden besluit met uiterst dringende noodzakelijkheid te schorsen”.

Op de terechtzitting hierover om nadere toelichting gevraagd, heeft de raadsvrouw van verzoeker uitdrukkelijk bevestigd dat het verzoek tot schorsing beperkt is tot de eerste bestreden beslissing.

Het onderzoek van de vordering is bijgevolg beperkt tot het evaluatiebesluit van 24 april 2014.

V. Ontvankelijkheid

5. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

VI. Samenvoeging

6. In haar nota wijst de verwerende partij erop dat verzoeker bij beslissing van 19 mei 2014 van de raad voor maatschappelijk welzijn intussen is ontslagen. Op de terechtzitting heeft de raadsvrouw van verzoeker dit bevestigd. Zij heeft in dat verband aangekondigd dat tegen dit ontslag ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging zal worden ingediend.

Op de terechtzitting heeft de raadsman van verwerende partij gevraagd om de behandeling van beide zaken samen te voegen.

Beoordeling

7. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat op het ogenblik van de terechtzitting de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het ontslag van verzoeker nog niet was ingediend. Bovendien lijkt de specifieke aard van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zich niet te verdragen met een uitstel die een eventuele samenvoeging met zich zou meebrengen. Het lijkt dan ook niet passend vanuit een goede rechtsbedeling in de huidige stand van het geding tot een samenvoeging over te gaan.

VII. Onderzoek van de vordering

8. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

9. Verzoeker motiveert de uiterst dringende noodzakelijkheid van zijn zaak als volgt:

“38. Verzoeker vraagt de schorsing met uiterst dringende noodzakelijkheid van het eerste bestreden besluit omdat de zaak te spoedeisend is voor behandeling in een beroep tot nietigverklaring en voor de gewone schorsingsprocedure.

Verzoeker is OCMW-secretaris van de grote centrumstad Kortrijk. Deze functie is een van de spilfuncties op het lokale bestuursniveau. Aan de functie van OCMW-secretaris is dan ook zekere publieke reputatie en uitstraling verbonden.

Hierdoor staat vast dat de ongunstige eindevaluatie van verzoeker weerklank krijgt naar de buitenwereld. Dit blijkt uit een aantal (soms onjuiste) persartikelen die over de ongunstige evaluatie van verzoeker en de mogelijke gevolgen hiervan zijn verschenen (STUK 49).

Verzoeker is een dynamisch en ambitieus man die een hoogstaand en onberispelijk professioneel verleden achter zich heeft. Verzoeker heeft zich als OCMW-secretaris altijd met hart en ziel ingezet voor de organisatie en haar klanten. De negatieve eindevaluatie en de mogelijke gevolgen ervan zijn voor verzoeker dan ook een zware schok.

De bestreden beslissing heeft onmiskenbaar een negatieve invloed op zijn tot nu toe vlekkeloze professionele reputatie.

Bovendien heeft de emotionele schok en het gezichtsverlies die met de negatieve eindevaluatie gepaard gingen, een negatieve invloed gehad op het welzijn en de geestelijke gezondheid van verzoeker. Verzoeker is zodanig gekrenkt en aangedaan door de negatieve evaluatie en de vertrouwensbreuk met het OCMW-bestuur, dat hij kampt met depressieve gevoelens en hierdoor ziek thuis zit (STUK 50).

39. Voor de verantwoording van de uiterste spoedeisendheid moet aangetoond worden dat de negatieve invloed van de bestreden beslissing op de professionele reputatie en de gezondheid van verzoeker niet meer ongedaan kan gemaakt worden door een gewone schorsingsprocedure of een vernietiging van deze beslissing.

De Memorie van Toelichting van de Wet van 19 januari 2014 op de hervorming van de Raad van State stelt in dat verband[voetnoot 6: Memorie van Toelichting, Parl. St. Senaat, 2013, nr. p 13]:

‘... Deze spoedeisendheid is evenwel een evolutiebegrip, dat dient te worden beoordeeld op grond van de gebruikelijke behandelingstermijn van een beroep tót nietigverklaring. De spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van dergelijke procédure niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe van zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen. Het is

onvermijdelijk dat hoe langer de behandeling van de zaak ten gronde duurt, hoe groter het risico wordt om geconfronteerd te worden met dergelijke toestanden. Het is dus van het grootste belang dat dergelijke termijn zo kort mogelijk mogelijk zou zijn, en dat het, hoe dan ook, opnieuw een redelijke termijn zou worden. ...'

De gemiddelde duur van een gewone schorsing bedraagt ongeveer zes maanden, de gemiddelde duur van een annulatieberoep voor uw Zetel bedraagt zo'n 2 jaar. Een gewone schorsing of vernietiging van de eerste bestreden beslissing komt dan ook onmiskenbaar te laat voor het herstel van de grove nadelen die verzoeker thans lijdt.

De negatieve impact van de eerste bestreden beslissing op de geestelijke gezondheid van verzoeker heeft een zeer actueel karakter en kan maar ongedaan worden gemaakt door een zeer snelle schorsing van de tenuitvoerlegging van de betrokken beslissing. Een beroep op de gewone schorsingsprocedure zou inhouden dat verzoeker nog zes maanden verder blijft lijden.

De negatieve eindevaluatie van verzoeker besmeurt de tot nu toe onberispelijke professionele reputatie van verzoeker. Voor verzoeker, wiens beroepsleven een belangrijke plaats inneemt, is dit een zwaar moreel en professioneel nadeel.

Dit nadeel kan enkel door een zeer snelle schorsing van de eerste bestreden beslissing ongedaan worden gemaakt. De ongunstige negatieve evaluatie van verzoeker heeft op dit ogenblik namelijk een zeer grote weerklink in de media en naar de buitenwereld.

Dit heeft als gevolg dat een schorsing van de eerste bestreden beslissing binnen zes maanden of een vernietiging na 2 jaar de negatieve impact van de bestreden beslissing voor verzoeker niet meer in dezelfde mate kan rechtzetten, dan na een zeer snelle schorsing. Een gewone schorsing of vernietiging van de bestreden beslissing krijgt door het verlies van zijn nieuwswaarde onder meer veel minder weerklink naar de buitenwereld. Het is daarbij duidelijk dat enkel de zeer snelle schorsing van het eerste bestreden besluit en het opleggen van een voorlopige maatregel het nadeel van verzoeker tijdig kan afwenden.

Alleszins kan niet worden ontkend dat verwerende partij reeds op ondubbelzinnige wijze haar intentie kenbaar maakte om over te gaan tot ontslag van verzoekende partij en zulks op grond van de thans bestreden beslissingen.

Het spreekt voor zich dat dit nadeel niet kan worden vermeden middels een schorsing van de betreffende beslissingen binnen zes maanden of een vernietiging ervan na 2 jaar. Ook dit nakende nadeel rechtvaardigt derhalve zeer zeker dat verzoekende partij uw Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de schorsing van de bestreden beslissingen verzoekt.”

Beoordeling

10. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan derhalve alleen worden aanvaard indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen.

11. Met de voorliggende vordering tot schorsing beoogt verzoeker in de eerste plaats een nakend ontslag te voorkomen. Zoals hiervóór reeds is vermeld en door geen van de partijen wordt betwist, is verzoeker bij beslissing van 19 mei 2014 van de raad voor maatschappelijk welzijn intussen ontslagen.

Dat in acht genomen, kan een eventuele schorsing van de eerste bestreden beslissing verzoeker op dit punt geen voordeel meer bieden, namelijk hem behoeden voor een “nakend” ontslag. De mogelijke dringende noodzakelijkheid in dat verband is wat de eerste bestreden beslissing betreft, dan ook niet langer aanwezig.

12. Verzoeker wijst er ook op dat hij moreel en professioneel zwaar getroffen wordt door de eerste bestreden beslissing en dat zijn gezondheid eronder lijdt. Hij verwijst daarbij ook naar publicaties in de pers en naar de perceptie die de buitenwereld ingevolge daarvan over hem krijgt.

Dat verzoeker moreel en professioneel zwaar getroffen wordt door de eerste bestreden beslissing zijn gegevens die weliswaar refereren aan een nadeel dat verzoeker ingevolge de eerste bestreden beslissing kan lijden, maar

tonen op zich niet aan dat een schorsing bevolen volgens de gewone schorsingsprocedure dat nadeel niet volledig zou kunnen goedmaken.

Dat verzoekers gezondheid eronder lijdt, tracht verzoeker aan te tonen door het voorleggen van een medisch getuigschrift. Uit dat getuigschrift blijkt enkel dat verzoeker met ziekteverlof is van 7 mei 2014 tot en met 23 mei 2014. Dat gegeven op zich volstaat niet om een dringende behandeling van zijn vordering te rechtvaardigen.

Wat de artikelen in de pers betreft, wordt niet bewezen dat de verwerende partij daar een aandeel in heeft.

13. Uit wat voorafgaat volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aanvaard.

14. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 2 juni 2014,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Bruno Seutin